

Den skjulte historien om vers førti – nummer tjueén

Det annet ve – del åtte – Esekiel nummer to

Jeff Pippenger

2026-08-05

Esekiel representerer dem som har fått et undervisningsverk fullført for seg av Løven av Juda stamme, og Hans grunnleggende undervisning er «linje på linje».

Til dem sa han: Dette er hvilen som dere kan la den trette finne hvile ved; og dette er vederkvegelsen. Men de ville ikke høre. Derfor ble Herrens ord for dem bud på bud, bud på bud, regel på regel, regel på regel, her litt og der litt, for at de skulle gå og falle baklengs og bli knust, fanget i snare og grepet. Jesaja 28:12, 13.

For tiden åpner Løven av Judas stamme Esekiels bok. Vi blir informert om at Esekiel er en prest i det trettiende år, enten «tretti» representerer hans symbolske alder som prest, eller det trettiende året i den profetiske linjen som begynte ved Josias store påske. Det endelige prestedømmet i de siste dager er de hundre og førtifire tusen, og de gamle bokstavelige historiene er forbilde på en symbolsk historie i de siste dager.

Men dere skal kalles Herrens prester; de skal kalle dere vår Guds tjenere; hedningenes rikdommer skal dere ete, og i deres herlighet skal dere rose dere. Jesaja 61:6.

Esekiel er et symbol på Guds folk i de siste dager – den hellige historien som hvert profetisk vitnesbyrd identifiserer. Denne hellige historien er den tredje engels bevegelse, som på en særlig måte ble forbildet ved den første engels bevegelse i 1840. Den første engels bevegelse var alfa-engelen blant de tre englene, og den tredje er omega-engelen. Esekiel er derfor stilt på linje med Peter i beseglingstiden for de hundre og førtifire tusen. Den symbolske historien som både Peter og Esekiel er plassert i, fremstilles som historien Panium.

Den lille boken

Esekiel tar den lille boken, slik også Johannes gjorde det i Åpenbaringen 10.

Men du, menneskesønn, hør hva jeg sier til deg; vær ikke gjenstridig lik det gjenstridige hus. Lukk opp din munn og et det jeg gir deg. Og da jeg så, se, en hånd ble rakt ut til meg; og se, i den var en bokrull. Og han bredte den ut for meg; og den var skrevet både innvendig og utvendig, og det som var skrevet på den, var klagesanger og sorg og ve. Og han sa til meg: Menneskesønn, et det du finner; et denne bokrullen, og gå og tal til Israels hus. Så lukket jeg opp min munn, og han lot meg ete den bokrullen. Og han sa til meg: Menneskesønn, la din buk ete, og fyll dine innvoller med denne bokrullen som jeg gir deg. Da åt jeg den, og i min munn var den søt som honning. Esekiel 2:8–10, 3:1–3.

I Åpenbaringen 10 etter Johannes den lille boken, og hele kapitlet fremstiller manifestasjonen av Guds kraft fra 11. august 1840 til 22. oktober 1844.

«Engelen som forener seg i forkynnelsen av den tredje engels budskap, skal opplyse hele jorden med sin herlighet. Et verk av verdensomspennende utstrekning og uvanlig kraft er her forutsagt. Adventbevegelsen i 1840–44 var en herlig åpenbarelse av Guds kraft; den første engels budskap ble båret til hver misjonsstasjon i verden, og i noen land var det den største religiøse interesse som er blitt vitnet i noe land siden reformasjonen i det sekstende århundre; men disse skal overgå av den mektige bevegelsen under den siste advarsel fra den tredje engel.» The Great Controversy, 611.

Esekiel er samstemt med Johannes i kapittel ti i Åpenbaringen, så Peter, Johannes og Esekiel står sammen på sin tilmålte plass under beseglingstiden for de hundre og førtifire tusen.

1840 til 1844 representerer en fireårsperiode som begynte da tidsprofetien som begynte med en periode på ett hundre og femti år den 27. juli 1299. Disse «fem måneder» endte og sluttet seg til tidsprofetien på tre hundre og nitti år og femten dager, som ble fullført den 11. august 1840, da den herlige manifestasjonen av Guds kraft ble åpenbart inntil 22. oktober 1844. Da opphørte anvendelsen av profetisk tid.

Og svor ved ham som lever i all evighet, han som skapte himmelen og det som er i den, og jorden og det som er på den, og havet og det som er i det, at det ikke skulle være tid lenger.
Åpenbaringen 10:6.

Profetisk tid opphørte som en gyldig anvendelse av profetien den 22. oktober 1844. Esekiel, Peter og Johannes representerer hver for seg Guds vise jomfruer i den første og den andre engels bevegelse, og også i den tredje engels bevegelse.

Syner

De første «elleve» kapitlene i Esekiel fremstiller en rekke «syner», slik det er fremsatt i vers én i kapittel én.

Og det skjedde i det trettiende år, i den fjerde måned, på den femte dag i måneden, mens jeg var blant fangene ved elven Kebar, at himlene åpnet seg, og jeg så syner fra Gud. Esekiel 1:1.

«Synene» i de første elleve kapitlene ble først gitt i kapittel én ved elven Kebar; deretter ble de utvidet i synet i kapittel tre på «sletten», og så igjen i synet i kapittel åtte i Jerusalem. De tre stedene – elven Kebar, sletten og Jerusalem – representerer tre syner som sammen utgjør ett syn, hvilket er «synene» i vers én og i de første «elleve» kapitlene.

Jubileum

Å betrakte det trettiende året som det trettiende året i jubelårssyklusen som begynte ved Josias berømte påske, og deretter endte den 22. oktober, lar seg lett underbygge, for nettopp denne linjen i den hellige historien fremstilles tydelig, linje på linje, med mer enn ett vitne. Som et eksempel: Påsken representerer vårhøytidene, og forsoningsdagen representerer høsthøytidene. Tredje

Mosebok tjue-tre er derfor samstemt med jubelårssyklusen som begynte med Josia. Det finnes andre linjer som stemmer overens med den historien som er framstilt ved kong Josia frem til 22. oktober 573 f.Kr. Den historiske oppfyllelsen den 22. oktober 573 f.Kr. av et jubelår støttes av historikerne.

Kronologene er i alminnelighet bekvemme med å fastsette forsoningsdagen til 22. oktober 573 f.Kr., og Josias store påske i 622 f.Kr. er også en akseptert datering blant disse bibelske kronologene. Påsken, et symbol på vårhøytidene, innledet en førtiniårig jubelårssyklus som endte ved symbolet på høsthøytidene på forsoningsdagen. De sju årukene som utgjorde førtini år, var symbolene på landets sabbat.

«På hver side, enten det er historie, forskrift eller profeti, er Det gamle testaments skrifter gjennomstrålet av Guds Sønnns herlighet. Så langt som den var av guddommelig innstiftelse, var hele jødedommens system en sammenfattet profeti om evangeliet. Om Kristus «gir alle profetene dette vitnesbyrd». Apg. 10,43. Fra løftet gitt til Adam, videre gjennom patriarkenes slektslinje og den lovmessige husholdning, gjorde himmelens herlige lys Forløserens fotspor tydelige. Seere skuet Betlehems stjerne, den kommende Sjølo, idet fremtidige ting drog forbi dem i et hemmelighetsfullt opptog. I hvert offer ble Kristi død fremstilt. I hver røkelsessky steg Hans rettferdighet opp. Ved hver jubelårsbassun ble Hans navn forkynt. I det hellige mysterium i det aller helligste bodde Hans herlighet.» Messias, 211.

Syttten

Sidkia var blitt ført til Babylon da Jerusalem falt fjorten år før 573 f.Kr. De jødiske historieskriverne identifiserer jubelårssyklusen fra Josia i 622 til 22. oktober 573 som den 17. jubelårssyklusen. Tidsrommet fra slaget ved Rafia til slaget ved Panion var syttten år. Ptolemaios var seierherren i slaget ved Rafia, og han regjerte som kongen i sør i syttten år. Fra Milanoediktet til Konstantin delte sitt rike i 330, var det syttten år. I den syttende jubelårssyklusen ble Jerusalem ødelagt av Nebukadnesar.

For Israels barn skal bli værende i mange dager uten konge og uten fyrste og uten offer og uten steinstøtte og uten efod og uten terafim. Deretter skal Israels barn vende om og søke Herren sin Gud og David sin konge; og de skal frykte Herren og hans godhet i de siste dager. Hosea 3:4, 5.

Hosea behandler et emne som har direkte betydning for Sedekias fangenskap, selv om det også representerer begynnelsen på fangenskapet for det nordlige riket i 723 f.Kr. Grunnen til at Hoseas avsnitt knytter seg til Ezekiels vitnesbyrd, har å gjøre med forkastelsen av Gud da Israel insisterte på en menneskelig konge. Israels ønske om å bli styrt av en menneskelig konge, snarere enn en guddommelig konge, fremstilles som «deres makts stolthet» i dommen om «sju tider» i 3 Mosebok 26.

Og dersom dere ennå ikke vil høre på meg, tross alt dette, da vil jeg tukte dere syv ganger hardere for deres synder. Og jeg vil bryte stoltheten i deres makt; og jeg vil gjøre himmelen over dere som jern og jorden under dere som kobber. 3 Mosebok 26:18, 19.

«Deres makts stolthet» representerer Israels ønske om å være lik verden og ha sin egen konge. Fjerningen av kongen fra det nordlige riket i 723 f.Kr. og deretter kong Sidkias bortføring i fangenskap fra det sørlige riket i 586 f.Kr. representerer knusingen av det gamle Israels «stolthet», og stolthet går forut for fall. I bibelsk profeti er en «makt» en konge eller et kongerike, og Israels stolthet over å sikre seg en menneskelig konge markerer forkastelsen av teokratiet og den guddommelige Konge.

Da Samuel var blitt gammel, satte han sine sønner til dommere over Israel. Navnet på hans førstefødte var Joel, og navnet på den andre, Abia; de var dommere i Beersjeba. Men hans sønner vandret ikke på hans veier; de vendte seg etter urett vinning, tok imot bestikkelser og forvrengte retten. Da samlet alle Israels eldste seg og kom til Samuel i Rama og sa til ham: Se, du er gammel, og dine sønner vandrer ikke på dine veier. Sett nå en konge over oss til å dømme oss, slik som alle folkeslagene har. Men dette mishaget Samuel, da de sa: Gi oss en konge til å dømme oss. Og Samuel bad til Herren. Da sa Herren til Samuel: Hør folkets røst i alt det de sier til deg; for det er ikke deg de har forkastet, men meg har de forkastet, så jeg ikke skal være konge over dem. Slik de har handlet helt fra den dag da jeg førte dem opp fra Egypt og til denne dag, idet de har forlatt meg og tjent andre guder, slik gjør de også mot deg. Hør derfor på deres røst; men advar dem likevel alvorlig, og kunngjør dem den rett en konge skal ha, han som skal herske over dem. 1 Samuel 8:1–9.

Det bør merkes at Israel på det tidspunkt forkastet ikke bare Gud som sin konge, men også profetiens Ånd, slik den var representert ved Samuel; for det heter: «de har forlatt meg og dyrket andre guder, slik gjør de også mot deg.»

«Satan forsøker stadig å presse inn det uekte — for å lede bort fra sannheten. Satans aller siste bedrag vil være å gjøre Guds Ånds vitnesbyrd uten virkning. «Uten åpenbaring blir folket tøylesløst» (Ordspråkene 29:18). Satan vil arbeide listig, på forskjellige måter og gjennom ulike redskaper, for å rokke ved Guds restfolks tillit til det sanne vitnesbyrd.»

«Det vil bli tent et hat mot Vitnesbyrdene som er satanisk. Satans virksomhet vil være å rokke ved menighetenes tro på dem, av denne grunn: Satan kan ikke ha så fri bane til å innføre sine bedrag og binde sjeler fast i sine villfarelser dersom Guds Ånds advarsler og irettesettelser og råd blir aktet på.» Selected Messages, bok 1, 48.

Det siste bedraget for det gamle Israels teokrati var en forkastelse ikke bare av Gud, men også av profetiens ånd. Denne forkastelsen i 1097 f.Kr. er et forbilde på det siste bedraget for den laodikeiske syvendedagsadventismen i 1863. De «sju tider» i Tredje Mosebok tjueseks er Guds Ord, og Profetiens Ånd sier om de «sju tider» at de «ikke skulle forandres».

«Jeg har sett at 1843-diagrammet var ledet av Herrens hånd, og at det ikke skulle endres; at tallene var slik Han ville ha dem; at Hans hånd var over og skjulte en feil i noen av tallene, slik at ingen kunne se den før Hans hånd ble tatt bort.» Early Writings, 74.

Profetiens Ånd stadfestet åpenbart de «sju tider», og hennes stadfestelse var en advarsel mot å forandre tallene på tavlen, hvorav «de sju tider» utgjør den midterste kolonnen og det øvre høyre hjørnet. Med Uriah Smiths forfalskede tavle i 1863 kom den gradvise forkastelsen av de

grunnleggende sannhetene, forbildet ved det gamle Israel i deres forkastelse av Gud, og Profetiens Ånd identifiserte opprøret i 1863. Datoen for opprøret i 1863 stemmer overens med den profetiske linjen som er fremstilt i Esekiels bok. I denne historiske linjen var avslutningen Jerusalems ødeleggelse, som var et forbilde på søndagsloven. 1863 frem til den snart kommende søndagsloven ble forbildet ved historien om kong Saul i 1097 f.Kr. til Sidkia i 586 f.Kr.

Sidkia ble ført i fangenskap til Babylon fjorten år før jubelåret i 573 f.Kr. Den syttende jubelårssyklusen begynte i 622 f.Kr., og i det trettiende året blir Esekiel framstilt som prest i 591 f.Kr.; deretter, fem år senere, ble Jerusalem ødelagt i 586 f.Kr. Det ble ødelagt på samme dag i året som det ble ødelagt den andre gangen i år 70 e.Kr. av Titus. Vers én i Esekiel kapittel én er fem år før Jerusalems ødeleggelse og nitten år før tempelvisjonen i kapittel førti.

I det fem og tyvende året av vårt fangenskap, i begynnelsen av året, på den tiende dagen i måneden, i det fjortende året etter at byen var blitt slått, på samme dag kom Herrens hånd over meg og førte meg dit. Esekiel 40:1.

For ulydighet mot pakten om landets sabbat fastslo Gud at «sju tider» skulle være forbannelsen for ulydighet mot det sjuende året, som er landets sabbat. En «tid» er et år, og et «år» er tre hundre og seksti dager, og sju ganger tre hundre og seksti er to tusen fem hundre og tjue år. Millerittene brukte kanskje ikke uttrykket «de tjuefem tjue», men begge deres hellige tavler angav numerisk de to tusen fem hundre og tjue årene.

Forkynnelsen av forbannelsen om sju tider over både nordriket Israel og sørriket Juda var den første, eller man kan si den «grunnleggende», eller man kan til og med si den «alfa»-forståelsen hos William Miller. I 1863 forkastet den laodikeiske Syvendedags Adventistkirken den grunnleggende forståelsen av Millers oppdagelser; «oppdagelser» som representerte hele grunnvollen for den millerittiske bevegelsen. Inspirasjonen advarte direkte om at dette kunne skje, og det har skjedd, og det skjedde for lenge siden.

Grunnvollen til tempelet som ble gjenreist etter fangenskapet i Babylon, ble fullført i historien om det første dekretet, og før det andre dekretet. Tempelet ble fullt ut bygget i historien om det andre dekretet. I det tredje dekretet ble nasjonal suverenitet gjenopprettet til det bokstavelige gamle Israel. William Miller representerte den første engelen som ankom i 1798 og ble utrustet med kraft den 11. august 1840. Den andre engelen ankom etter at grunnvollen var lagt, slik dette er representert ved 1843-kartet, som ble utgitt i mai 1842. Ved den første skuffelsen i 1844, alfaskuffelsen i 1844, ankom den andre engelen og også ventetiden i lignelsen om jomfruene, og da den andre engelens budskap ble utrustet med kraft ved leirmøtet i Exeter, ble tempelet fullført. Så, ved den store, eller omega-skuffelsen i 1844, kom Paktens Budbærer brått til sitt tempel, til oppfyllelse av de to tusen og tre hundre år som begynte ved det tredje dekretet og endte ved den tredje engelens ankomst.

Josjia betyr «Guds grunnvoll». Enten det er kong Josjia eller Josiah Litch; begge er symboler på grunnvollene, slik de er fremstilt i historien om det første dekretet og slik de er representert ved vårhøytidene som fremsettes i de første tjueto versene i Tredje Mosebok tjue-tre. Grunnvollene, vårhøytidene og det første dekretet er alle symboler på 1840 og bemyndigelsen av den første engel.

22. oktober 573 f.Kr., slik det fremsettes i Esekiel kapittel førti og vers én, er et symbol på 22. oktober 1844 og åpningen av dommen over de døde, og også et symbol på 11. september 2001 ved åpningen av dommen over de levende. Enhver som har fulgt disse artiklene, burde kjenne til de anvendelsene jeg benytter.

Esekiel er et symbol innen den profetiske historien som fremstilles i hans skrifter. Esekiel er til stede når de tjuefem mennene bøyer seg for solen ved slutten av kapittel åtte. Han var også til stede i de neste kapitlene idet «beseglingen som etterfølges av nedslaktningen» blir ført over Jerusalem, som Ellen White identifiserer som Syvendedags Adventistkirken. I de første elleve kapitlene blir Esekiel ført inn i den himmelske helligdom for å motta sine instruksjoner, slik millerittene ble kalt til å gjøre i 1844, og slik denne bevegelsen nå blir kalt til å gjøre.

Slik skal Esekiel være et tegn for dere; i samsvar med alt det han har gjort, skal dere gjøre; og når dette kommer, skal dere kjenne at jeg er Herren Gud. Ezechiele 24:24.

Når dette kommer

Når vi i de siste dager kommer til det punkt at de ting Esekiel framstilte, gjentar seg i Guds folk, da er vi kommet til Ezechieles tegn. Når du vet at Esekiel representerer de hundre og førtifire tusen, og du vet det på et nivå av tro og forståelse som eier den helliggjorte forventning at alt det Esekiel framstilte i sine skrifter, er et forbilde på en hellig rekke av begivenheter i de siste dager som involverer de hundre og førtifire tusen—når du vet det, da «skal I kjenne» at «Herren» er «Gud».

Vi vil fortsette disse tankene i den neste artikkelen.